

17 Kad Viņš izgāja uz ceļa, viens pieskrēja un, ceļos nometies Viņa priekšā, lūdza: "Labais Skolotāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgo dzīvību?"

18 Jēzus tam sacīja: "Kādēļ tu Mani sauc par labu? Neviens nav labs kā vienīgi Dievs.

19 Baušļus tu zini: nenogalini; nepārkāp laulību; nezodz; nedod nepatiesu liecību; nekrāp; godā savu tēvu un māti." 20 Bet tas Viņam sacīja: "Skolotāj, to visu es esmu pildījis kopš savas jaunības."

21 Jēzus, viņu uzlūkojis, iemīlēja to un sacīja: "Vienas lietas tev trūkst. Ej un pārdod visu, kas tev ir, un izdali nabagiem, tad tev būs manta debesīs; nāc un seko Man." 22 Un viņš, sadrūmis par šo vārdu, aizgāja nomākts, jo viņam piederēja lieli īpašumi.

23 Uzlūkojis visapkārt savus mācekļus, Jēzus tiem sacīja: "Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā!" 24 Un mācekļi bija satraukti par Viņa vārdiem.

Tad Jēzus vēlreiz tiem sacīja: "Bērni, cik grūti ir ieiet Dieva valstībā! 25 Vieglāk kameļim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā!"

26 Tie sabijās vēl vairāk un runāja savā starpā: "Kas tad var tikt glābts?"

27 Jēzus, tos uzlūkojis, sacīja: "Cilvēkiem tas nav iespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas iespējamas."

28 Tad Pēteris ierunājās: "Redzi, mēs visu esam atstājuši un esam Tev sekojuši." 29 Jēzus sacīja: "Patiesi Es jums saku: nav neviena, kas, atstājis māju vai brāļus, vai māsas, vai māti, vai tēvu, vai bērnus, vai tīrumus Manis un evaņģēlija dēļ, 30 nesaņemtu simtkārtīgi jau šajā laikā mājas un brāļus, un māsas, un mātes, un bērnus, un tīrumus, kaut ar vajāšanām, un nākamajā laikā – mūžīgo dzīvību. 31 Daudzi pirmie būs pēdējie un pēdējie – pirmie." Mk. 10:17–31

Mīļā draudze!

Mārtiņš Lutērs kādreiz teica, ka mums visiem ir jāatgriežas pie Dieva ar savu sirdi, ar savu prātu un ar savu naudas maku. Ja jau Lutera laikos tā bija problēma, kā cilvēki rīkojās ar savu mantu, tad ko mēs lai sakām šodien, kad nauda ļoti lielā mērā nosaka visu mūsu dzīvi. Mārtiņš Lutērs vairākkārt rakstīja par augļošanu, neraugoties uz to, ka viņš skaidri apzinājās, ka viņš nevarēs apturēt attīstību, ka mantkārtība un naudas dievināšana ir pārņēmusi cilvēku sirdis un domas. Viņš uzskatīja, ka tas ir viņa pienākums vismaz brīdināt savus līdzcilvēkus no postošām sekām, kas rodas no tā, ka cilvēki Dieva vietā liek naudu, un, tā vietā, lai dalītos, domā tikai par savu labumu.

Arī šodienas stāsts no Marka evaņģēlija ir aicinājums pārdomāt, kādu lomu spēlē manta un naudu mūsu dzīvē. Situācija ir tāda, ka Jēzus kopā ar Saviem mācekļiem ir ceļā uz Jeruzālemi. Jēzus jau divas reizes Savus mācekļus brīdināja, ka Viņam tur būs jācieš, ka Viņš tur tiks krustā sist, pirms Viņš augšāmcelties. Ir svarīgi apzināties šo fonu. Jēzus ir ar mieru atdot visu Sevi, ne tikai kādu daļu. Viņš iet, lai upurētu Savu dzīvi, lai apliecinātu Dieva mīlestību pret ikvienu cilvēku. Evaņģēlists Marks stāsta, ka, pirms Jēzus atkal uzsāk Savu ceļu, pieskrien viens vīrs un nometas viņa priekšā, jautādam: "**Labais Skolotāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgo dzīvību?**"

Acīmredzot, šis cilvēks negribēja palaist garām iespēju iepazīties ar Jēzu. Pats būdams bagāts, viņš nometās Jēzus priekšā, pazemojās Viņa priekšā. Interesanti, ka Marka evaņģēlijā tā rīkojas tikai slimi un apsēsti cilvēki. Vīrietis sāk ar komplimentu "**labais skolotāj**". Ja es tā iesāku sarunu, es ceru, ka es saņemšu atpakaļ labvēlīgu atbildi. Tomēr Jēzus *neuzķērās uz šī āķa*. Viņš atbild: "**Kādēļ tu Mani sauc par labu? Neviens nav labs kā vienīgi Dievs.**" Jēzum nav vajadzīga nekāda pielabināšanās. Vienīgi Dievam lai ir gods.

Bagātā jautājums arī ir mazliet dīvains. "**kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgo dzīvību?**" Parasti jau tādas lietas nejautā. Mēs mantojam kaut ko tāpēc, ka esam radnieki vai draugi. Labi, var gadīties, ka kāds ieraksta testamentā, ka atdos kādam savu māju, ja tas pret viņu izpildīs zināmas prasības. Tomēr Dievs nav atkarīgs no mūsu gatavības izpildīt Viņa lūgumus. Tomēr Jēzus atbild viņam un nosauc dažus no desmit baušļiem. Bez tam Viņš pievieno vēl vienu aizliegumu, kas nav rakstīts desmit baušļos - *tev nebūs krāpt vai laupīt*. Šis vārds arī varēja nozīmēt, ka darba devējs neizmaksā saviem strādniekiem algu.

Neraugoties uz to, ka Jēzus pats Sevi neuzskata par labu, šis vīrs uzskata, ka viņš visu to ir pildījis. Viņš ir ļoti pārliecināts par sevi. Līdzīgi arī šodien daudzi cilvēki, kas ir ieguvuši zināmu bagātību, ir ļoti augstās domās par sevi. "**Redzi, kas es esmu par veiksmnieku.**"

Ja cilvēks tic Dievam, tad savu bagātību viņš uzskata par īpašu Dieva svētību.

Bagātais gaidīja no Jēzus uzslavu un apstiprinājumu, ka Dievs viņu svētīs arī ar mūžīgo dzīvību. Tomēr Jēzus nedara tā, kā viņš to bija iedomājies. Vispirms Jēzus uz viņu paskatās - uzlūko. Tāpat Jēzus dara vēl divas reizes: Viņš skatās – uzlūko Savus mācekļus. Padomāsim par to. Ja es skatos uz otru cilvēku, vai es viņu arī ieraugu, vai es apzinos, kas šis cilvēks manā priekšā ir, vai es viņu pazīstu? Ir jābūt atvērtam, lai ieraudzītu otru, redzētu prieku, šaubas, bailes vai rūpes. Marks saka, ka Jēzus, uz viņu skatoties, iemīl viņu. Viņš grib palīdzēt, atbrīvojot šo vīru no viņa atkarības un parādīt tam daudz lielāku bagātību nekā mantu un naudu. Jēzus viņam saka: **"Vienas lietas tev trūkst. Ej un pārdod visu, kas tev ir, un izdali nabagiem, tad tev būs manta debesīs; nāc un seko Man."**

Ja salīdzina Jēzus vārdus ar mūsdienām, var teikt, ka baznīca no bagātajiem neko daudz neprasa. Labi, ja tiek prasīta desmitā tiesa. Tomēr – ievērosim divas lietas. Jēzus neprasa, lai šo naudu iemaksā draudzes vai Viņa kopienas kasē, bet lai izdala to nabagiem. Viņam pašam no tā nebūs nekāda labuma. Viņam rūp šī cilvēka garīgais stāvoklis, Viņš grib ar to draudzēties un aicina pievienoties Saviem sekotājiem. Tomēr šis vīrs nespēj *laist vajā* savu mantu un ar nokārtu galvu aiziet projām. Evaņģēlists Marks vēl piebilst, ka viņam bija daudz īpašumu. Tātad šis cilvēks bija liels zemes īpašnieks, varētu teikt "barons". Varbūt tāpēc Jēzus atgādināja viņam, ka nevajag krāpt?

Cik lielā mērā mēs esam sasaistīti ar naudu un mantu? Uz to mēs tikai tad varam atbildēt, ja mēs to tērējam. Cik es esmu ar mieru atdot, ja man pašam no tā nav nekāda labuma?

Nupat es dzirdēju par vienu interesantu pētījumu. Kāds psihologs noskaidroja, ka nauda patiešām var darīt cilvēkus laimīgus, ar nosacījumu, ka viņi šo naudu atdod citiem. Pavisam vienkārši: "Dod, un tev tiks dots." Cilvēks, kas dalās ar savām materiālajām lietām, saņem atpakaļ pateicību, cienu, draudzību. Sarunas beigās Jēzus iedrošina Pēteri un Savus mācekļus: **"Patiesi Es jums saku: nav neviena, kas, atstājis māju vai brāļus, vai māsas, vai māti, vai tēvu, vai bērnus, vai tīrumus Manis un evaņģēlija dēļ, 30 nesaņemt simtkārtīgi jau šajā laikā mājas un brāļus, un māsas, un mātes, un bērnus, un tīrumus, kaut ar vajāšanām, un nākamajā laikā – mūžīgo dzīvību."**

Ja kāds atdod to, kas viņam ir dārgs, lai apliecinātu Jēzu un evaņģēliju, lai parādītu Dieva mīlestību šajā pasaulē, tad tas simtkārtīgi iegūs jau šajā dzīvē, nemaz nerunājot par mūžīgo dzīvību. Tā ir lieta, ko daudzi cilvēki nenovērtē, cik liela bagātība tā ir, ja tev ir brāļi un māsas, kas kopā ar tevi iet ceļu kopā ar Jēzu Kristu. Jēzus piebilst, ka pat vajāšanas to nespēs atņemt.

Jēzus vēl divas reizes uzsver, cik grūti ir bagātajiem ieiet Dieva valstībā. **"Vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā!"** Vācu filozofs Ernsts Blohs kādreiz teica, ka baznīca ir darījusi visu iespējamo, lai šo adatas caurumu paplašinātu.

Kopš viduslaikiem populārs ir skaidrojums, ka Jeruzālemē esot vārti, pa kuriem varēja tikt iekšā pilsētā nakts stundās, kad visi pārējie vārti bija slēgti. Tā kā šie vārti esot bijuši ļoti maziņi, kamielim vajadzēja noņemt visu bagāžu un tikai uz ceļiem tas esot varējis iziet cauri. Doma tad būtu tāda, ka bagātniekiem vajadzēja pazemoties Dieva priekšā un atbrīvojties no savas lepnības. Tomēr nekas neliecina par to, ka šādi vārti patiešām ir bijuši. Ir zināms tikai tas, ka vārti ar nosaukumu "adatas acs" Jeruzālemes vecpilsētā tika izveidoti 16. gadsimtā krievu baznīcā.

Tātad laikam jau vien būs jāturas pie tā, ka bagātam iekļūt Dieva valstībā, ir praktiski neiespējami. Par to ir vērts padomāt. Vispirms ir svarīgi apzināties, ka Dieva valstība nav tikai dzīve pēc nāves. Tā sākas jau šodien, kad mēs esam kopā, kaut vai šeit dievkalpojumā. Dieva valstība nav arī teritorija, ko var atrast tikai baznīcas ēkā. Tā var būt visur, kur Dievs valda. Ja Viņš ir galvenais manā dzīvē, tad es pildīšu Viņa prātu. Tomēr ne no manis ir atkarīgs, vai Dievs mani mīl, tā ir dāvana, ko Dievs sniedz tāpēc, ka Viņš mūs visus mīl. Un Viņš mūs grib iekustināt, lai mēs mīlam viens otru. Ja es uzticos Viņa žēlastībai, tad arī es izrādīšu žēlastību un būšu žēlsirdīgs pret saviem līdzcilvēkiem, it īpaši pret tiem, kuriem iet grūti.

Holandiešu teologs Henrijs Nauvens stāstīja, ka viņš, dzīvojot ASV starp bagātiem cilvēkiem, nenovērtēja, cik bagāts viņš ir. Tikai tad, kad viņš devās uz Dienvidameriku, pie nabadzīgiem cilvēkiem un ieraudzīja, cik pateicīgi un dzīvespriecīgi bija šie cilvēki, tikai tad viņš tā īsti saprata, ko nozīmē būt pateicīgam. Arī mēs esam aicināti atvērt savas sirdis Dieva mīlestībai un apzināties, ka mēs esam vērtība Dieva acīs. Lūgsim lai Viņa Gars mūs atbrīvo no tā, ka visa mūsu dzīve paiet ar rūpēm par to, kas būs, ar nemieru un neuzticību. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 11.10.2015./